

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. Vtrùm si vna persona assumeret duas humanitates, esset vnus
homo, an duo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

44 Quæst. 3. De modo unionis ex parte assumentis. At. 7. Du. A. 8.

naturalem, quo se amat necessariò, tamquam obiectum adæquatum: potest tamen amare liberè creaturas; & numquam tot amat, quin possit amare plures. Item, potentia generandi in Patre, licet quodammodo exhauriatur respectu communicationis naturalis, quæ gignit Filium; potest tamen ulterius se extendere ad communicationes liberas inferioris ordinis, quibus condit creaturas.

Ratio di-
uersitatis.

Ratio est; Quia communicatio necessaria, & communicatio libera, sunt diuersi ordinis, & ab eodè proueniunt, ordine quodam; & quasi secundùm diuersas virtutes in eadem infinitate fundatas. Similiter terminatio necessaria qua personalitas diuina terminat naturam diuinam, & terminatio libera qua terminat naturam humanam, sunt diuersæ rationis, & altera quodammodo fundatur in alterâ; cum enim personalitas diuina adeò sit infinita, vt possit terminare naturam infinitam; habet etiam suapte naturâ vim, vt possit se extendere ad infinitas naturas creatas & limitatas terminandas.

DVBIVM

Virum si vna persona assumeret duas humanitates, esset vnus homo, an duo?

40
Durandus
ait fore
duos.

Respondeo; Quidam dicunt fore duos homines. Ita Durandus in 3. dist. 1. quæst. 3. Et Scotus ibidem quæst. 3. Ratio est; quia vt aliquid dicatur vnus numero, sufficit vnitas naturæ, quamuis plura sint supposita; vt dictum est art. superiori: ergo vt sint plura numero, sufficit pluralitas naturæ. Quæ sententia est satis probabilis.

Vt vnus non
gatur.

Sed probabilius videtur quod absolutè & simpliciter dicendus sit vnus homo. Ita D. Thomas hoc loco ad 2. qui sententiam suam retractauit, quam in Tertium Sententiarum docuerat. Idem docent Gabriel, Caietanus, & alij.

Probatur Primò, Quia Christus nunc etsi habeat duas naturas, est absolutè vnus, & vna substantia: ergo esset vnus homo etsi haberet duas humanitates. Secundò, Christus tunc esset vna persona: ergo etiâ esset vnus homo. Tertiò, Homo habens plures artes, est tantùm vnus artifex, non multi artifices: ergo etiamsi haberet plures humanitates, esset vnus homo, non duo. Nec refert quod illæ formæ sint accidentales; nam in hoc est similitudo, quòd sint duæ formæ extra rationem suppositi, quæ tamen non tribuunt denominationem multitudinis. Quartò, Si essent duo homines; sequeretur, hunc non esse istum; & contrâ; quod falsum est. Nam sicut nunc hic Deus, est iste homo, & contrâ; Ita tunc hic homo, esset

iste homo. Item sequeretur, esse alium & alium hominem; quod indicat distinctionem suppositorum; vt patet in Trinitate.

ARTICVLVS VIII.

Virum fuerit magis conueniens vt persona Filij assumeret naturam humanam, quam Pater vel Spiritus sanctus?

Respondetur affirmatiuè. Notandum est D. Thomam supponere solum Filium esse incarnatum. Quod patet infinitis propè Scripturæ locis. Idem patet ex omnibus Symbolis. Ratio à priori est diuina voluntas.

Congruentiæ autem variæ adferri possunt. D. Thomas ponit quatuor: Prima est, quia Verbum est exemplar creaturarum, ac proinde creatura cum ipso quandam similitudinem & conuenientiam habet, vt commodè vniatur. Vltima quoque perfectio rei consistit in coniunctione cum suo exemplari. Secunda, per Verbum omnia sunt facta: ergo decuit vt omnia per ipsum repararentur. Sicut artifex eadè sapientiâ & arte facit opus, & collapsum instaurat. Tertia, Quia perfectio hominis consistit in sapientia: ergo decuit vt per Dei sapientiam, quæ est Filius Dei, perfectionem assequeretur. Quarta, Quia incarnatio facta est vt homines adoptione Filiorum Dei acciperent: ergo decuit vt ille incarnaretur, qui erat Filius Dei naturalis, vt per illum Pater faceret Filios adoptiuos.

His Adde quatuor alias. Quinta ergo sit; quia decuit vt is qui erat filius Dei naturalis, sine matre in æternitate; fieret Filius hominis sine Patre in tempore: ne si alia persona fuisset incarnata, sequeretur quædam confusio inter personas diuinas, cum essent duo Filij. Sexta, Quia persona diuina in natura assumpta, debebat pro nobis orare; atqui maximè conueniebat vt Filius oraret Patrem. Septima, decebat vt is esset mediator Dei & hominum, qui medijs est inter Patrem & Spiritum Sanctum. Octaua, quia homo perierat appetendo diuinam similitudinem & sapientiam: ergo per illû debebat reparari, qui erat imago Dei & sapientia.

Vide plura de his apud D. Augustinum de Ecclesiasticis dogmatibus c. 2. & Tract. 17. in Ioannem. B. Anselmum lib. 2. Cur Deus homo. cap. 9. & lib. de Incarnatione Verbi cap. 4. Richardum de S. Victore lib. de Verbo Incarnato cap. 9. 10. & 11.

QVÆ.